

Salka Zsuzsanna *Karantén után– Tanári csendes nap(ló)*

Vajda Péter Evangélikus Gimnázium – Szarvas

2020. 06. 24.

9:00

Ismerős arcok az Arborétum parkolójában. Mindenki mondja a magáét. Több a mosoly, mint eddig bármikor. Mondanám, hogy persze, három hónapja nem találkoztunk, de ez így nem igaz. Leérettségiztettük, akiket kellett, lezártuk a tanévet, beírtuk, akik be akartak iratkozni, ehhez azért csak kellett, hogy érintkezzünk. De mosolyra most lett okunk. Egyrészt, hogy mindezeket magunk mögött tudjuk, másrészt itt ez a digitális oktatásnak nevezett valami, mint közös megtapasztalás élménye. Arra jó volt ez a home office időszak, hogy ha a mókuserékben az évek során el is felejtettem volna, mi az az attitűd, amiért a pályán elköteleződtem, most eszembe jutott. Személyes érintettség nélkül, az oktatás egy hamar kiüresedő, mechanikus információátadás, amit a legmagasabb szintű IKT eszközök használata sem fog kompenzálni. Ha ennek itt a vége, van minek örülni.

Egyik kolléga már a kapuban előszedi az aprósüteményt, de vagány, gondolom, majd elárulja a magabiztosságának titkát. Egy ismerős sütötte. Többen nekibátorodnak, követik példáját. Térülnek, fordulnak a műanyag dobozokkal, cseresznyével, aprósüteménnyel, vagy kevésbé aprókkal, ahogy épp sikerült.

A presszó irányába indulok. Zárva. Eddig tartott a jókedvem. Fél óra múlva visszatér, mert ha a pontosság nem is a fő erényük, de a kapucsínójuk még mindig finom.

Zahorecz Pali egy rövid áhítat keretében próbál elcsendesíteni bennünket. Nincs könnyű dolga. A befelé fordulás érdekében kezünkbe nyom egy-egy túlevelet, mondván, ha megsimogatjuk, úgy járunk el, mint a kiscserkészek, ha megízleljük, mint a ferences testvérek. Valamit rosszul csinálhattam, mert nem lett tonzúrám, de ettől függetlenül, vagy épp ezért, boldogan hálálkodtunk, Istennek, Bolzáknak, az Arborétum összes dolgozójának, Flóranak, Faunának, a természet éltető erejéért, szépségéért, hogy süt a nap, hogy itt lehetünk, újra együtt.

10:00

Mini-Magyarország már korántsem olyan mini, mint 6 éve volt, amikor először láttam. Egyre terebélyesebb a gyarapodó makettek, egyre sűrűbb a vasúthálózattól, és évről évre bujább a növényzettől.

11:30

Két napja, amikor a fészen nyilatkozni kellett, hogy hova kívánjuk bezáratni magunkat, azt hittem ez valami beugratós kérdés. Mennyire kell már betegnek lenni, hogy három hónap karantén, és hetek óta tartó esőzések után elvonuljunk a Viharzónába, vagy a még bizarrabb Árnycvilágba. Pedig komolyan gondolták.

Felsorakoztunk a szabadulószoza ajtajában. Klausztofóbia kontra kíváncsiság. Egykori tanítványunk közölte, megy visszapakolni az előző csoport után, majd beugrik az épület egyik nyitott ablakán. Végül is, micsoda ostoba konvenció, hogy az ablakon csak a fénynek van szabad átjárása. Némileg megnyugodtam. Mégsem kell odabenn mumifikálódunk, ha nem bizonyulunk elég ügyes kódfejtőknek.

13:00

Katalin-II elindult velünk a holt-Körös vizén. Hiába ismerem lassan a várost, mégis egészen más arcát mutatja a víz felől. Ember és természet örök harcának megannyi fragmentuma. A kidőlt fatörzseken napozó mocsáriteknősöktől és a zabolázatlan növényvilág természetes burjánzásától, a mocsári ciprus, és az akác sikeres adaptációján át, a már-már falanszteri hangulatot árasztó, ki tudja honnan származó növényfajok ollóval kordában tartott formavilágáig. Sokan sokféleképpen kötődünk a természethez, ami ilyen hosszú bezártság után felértékelődik. Vagy most kerül a helyére. Néha hálát mondhatunk érte, végtére is készen kaptuk. Hogy mihez kezdünk vele? Mi olyan helyen töltöttük a napot, ahol bölcs szeretettel idomulnak hozzá.

Salka Zsuzsanna